

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 7C/5/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4309214443
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Červenáková
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2013:4309214443.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Levice v konaní pred sudkyňou JUDr. Máriou Červenákovou, v právnej veci navrhovateľky: P. X., H. S., A. XX.X.XXXX, W. M. XXXX/XX, D., zast. v konaní JUDr. Jánom Kuriačkom, advokátom so sídlom Bernolákova ul. 2, Levice, proti odporcovi: H. W., A. XX.X.XXXX, W. Q. XXXX/XX, D., zast. v konaní JUDr. Pavlom Koczánom, advokátom so sídlom Ul. L. Štúra 33, Levice, o zaplatenie 5.922,66 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 2.830,66 eura **z a s t a v u j e**.

Súd návrh navrhovateľky vo zvyšnej časti **z a m i e t a**.

Navrhovateľka je **p o v i n á** zaplatiť odporcovi náhradu trov súdneho konania v sume 900,48 eur, na účet právneho zástupcu odporcu JUDr. Pavla Koczána, č. účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX, VS: XXXXXX, vedený v Č. E. W., Y.X., a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľka v podanom návrhu žiadala, aby súd zaviazal odporcu k zaplateniu 5.922,66 eura, úrok z omeškania vo výške 6% ročne zo sumy 3.319,39 eura od 26.9.2005 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 9,5% ročne zo sumy 2.603,27 eura od 1.1.2007 do zaplatenia a trovy súdneho konania.

Navrhovateľka v podanom návrhu uviedla, že s odporcom boli manželmi do roku 1999, kedy bolo ich manželstvo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Levice. Vzťahy medzi nimi boli aj po rozvode korektné. Odporca požiadal v roku 2004 navrhovateľku o poskytnutie pôžičky v sume 100.000,- Sk. Navrhovateľka mu danú sumu požičala dňa 25.9.2004, pričom mu ju odovzdala v hotovosti. Odporca sa zaviazal predmetnú sumu vrátiť najneskôr do jedného roka odo dňa poskytnutia pôžičky zo strany navrhovateľky, čo odporca potvrdil vlastnoručným podpisom na ním napísanom prehlásení zo dňa 25.9.2004. Navrhovateľka v roku 2006 poskytla odporcovi ďalšiu pôžičku v sume 3.000,- amerických dolárov USD (ďalej ako USD) na základe ústnej dohody, pričom prevod peňazí bol realizovaný bezhotovostným prevodom z bankového účtu navrhovateľky vedeného v USD. Odporca sa zaviazal uhradiť sumu 3.000,- USD v lehote najneskôr do konca roka 2006, čo písomne vyhlásil v dokumente nazvanom ako „Priznanie dlhu“ zo dňa 23.1.2006, ktorý je vlastnoručne podpísaný odporcom. Podľa vyjadrenie navrhovateľky odporca do dňa podania návrhu na začatie konania svoj dlh voči navrhovateľke neuhradil. Navrhovateľka opakovane vyzývala odporcu na vrátenie požičaných peňazí, naposledy listom zo dňa 5.8.2008, na ktorý však odporca do dňa podania návrhu nereagoval.

Okresný súd Levice vo veci vydal platobný rozkaz dňa 16.12.2009 pod č.k. 14RO/196/2009-14, ktorý bol doručený do vlastných rúk odporcu dňa 23.12.2009 a splnomocnenému zástupcovi navrhovateľky dňa 28.12.2009.

Dňa 5.1.2010 podal odporca prostredníctvom svojho právneho zástupcu proti doručenému platobnému rozkazu odôvodnený odpor, v ktorom uviedol, že je síce pravdou, že si od navrhovateľky v minulosti požičal sumu 700,- USD, a to dňa 7.12.2001 a dňa 16.4.2002 ďalších 700,- USD, avšak navrhovateľka mu neposkytla nijakú inú pôžičku a už vôbec nie v slovenských korunách. Podľa odporcovho názoru žalovaná suma je výsledkom pripočítania navrhovateľkou stanovených úrokov v sume 1.400,- USD, ktoré si v minulosti požičal, nakoľko skutkové okolnosti popisované v návrhu na začatie konania nie sú pravdivé. Odporca v podanom odpore ďalej uviedol, že z opatrnosti tiež vznáša námietku premlčania vymáhanej pohľadávky a podaný návrh žiada zamietnuť v celom rozsahu.

Dňa 15.4.2010 doručila súdu navrhovateľka vyjadrenie k odporu, ktorý podal odporca voči platobnému rozkazu Okresného súdu Levice zo dňa 16.12.2009 pod č.k. 14RO/196/2009-14. Navrhovateľka uviedla, že vzhľadom na odporcom vznesenú námietku premlčania berie späť návrh v časti o zaplatenie sumy 2.830,66 eura, nakoľko si je vedomá premlčania časti pôžičky poskytnutej odporcovi. Nepremľanou však ostáva pôžička 3000,- USD, nakoľko odporca pôžičku v tejto sume potvrdil čo do dôvodu a výšky dňa 23.1.2006, ktorú mal vrátiť najneskôr do konca roka 2006. Do omeškania sa dostal 1.1.2007. Navrhovateľka podávala žalobu dňa 4.11.2009, teda ešte pred uplynutím premlčacej lehoty podľa § 101 Občianskeho zákonníka. K pôžičke a uznaniu dlhu odporcom došlo 23.1.2006, pričom k danému dňu bol kurz amerického dolára v pomere k slovenskej korune 1 USD = 31,053 Sk, a preto 3.000,- USD = 93.159,- Sk = 3.092,31 eura (pri použití konverzného kurzu 1 EUR = 30,126 Sk). Navrhovateľka navrhla, aby súd konanie v časti o zaplatenie sumy 2.830,66 eura zastavil, aby zaviazal odporcu zaplatiť jej 3.092 eur s 9,5 % úrokom z omeškania od 1.1.2007 do zaplatenia a trovy konania na účet právneho zástupcu navrhovateľky, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Na základe prevedeného dokazovania súd zistil tento skutkový stav:

Navrhovateľka spolu s návrhom na začatie konania doručila súdu i fotokópiu Uznania dlhu zo dňa 25.9.2004, v ktorom je uvedené „Týmto prehlasujem, že dlžím P. W. 100.000 SK, ktoré mi požičala. Zároveň sľubujem peniaze vrátiť najneskôr do 1 roka odo dnešného dňa. Podpísaný H. W. XXXX X. XXX XX“, ktoré vlastnoručne podpísal odporca.

Navrhovateľka doručila súdu fotokópiu dokumentu nazvaného ako „Vec: Priznanie dlhu.“ zo dňa 23.1.2006, v ktorom je uvedené: „Ja, H. W., W. XXXX X. XXXXX, R.Č. 75014/6980 som dlžný P. W., H. S.O., W. D. sumu 3.000 slovom tritisíc USD amerických dolárov, ktoré sa zavazujem splatiť najneskôr do konca roka 2006, prípadne skôr. Zároveň sa zavazujem zaplatiť úroky vo výške a to sumu 1.500 slovom tisícpäťsto USD amerických dolárov.“ Daná písomnosť bola odporcom vlastnoručne podpísaná v D., X. X, Q., XXX XX.

Navrhovateľka doručila súdu fotokópiu súkromného listu zo dňa 23.1.2006, ktorý jej odoslal odporca, z ktorého vyplýva, že ju požiadal o poskytnutie ďalšej pôžičky, nakoľko mienil odcestovať do Anglicka za účelom nájsť si prácu. V danom liste odporca okrem iného uviedol: „...dlžím Ti 3.000 \$ dolárov...plus úroky...najneskôr od apríla Ti začnem splácať 20 000 SK mesačne...“. Ďalej predložila súdu fotokópiu súkromného listu zo dňa 5.5.2008, ktorý adresovala odporcovi, ktorým ho vyzývala na úhradu všetkých jeho dlhov. Súd považoval danú písomnosť za predžalobnú výzvu.

Písomným podaním zo dňa 27.8.2012 oznámil právny zástupca navrhovateľky, že táto sa v priebehu konania vydala a zmenila si meno z P.H. W. A. P. X., čo súdu preukázal fotokópiou občianskeho preukazu navrhovateľky .

Podľa vyjadrenia navrhovateľky, s odporcom po rozvedení ich manželstva komunikovala a pomáhala mu, najmä mu požičala v Amerike 1.200,- USD na letenku (v bližšie nešpecifikovanom čase), v januári 2006 mu požičala sumu 3.000 dolárov, ktoré mu posielala z Ameriky a nemá o danom prevode nijaký doklad. Peniaze posielala vo februári 2006 na bankový účet odporcovej sestry, alebo cez sprostredkovateľskú službu, kde si na základe zhlásenia kódu mohol v Tatra banke prevziať finančné prostriedky. Odporca sľúbil navrhovateľke, že jej finančné prostriedky vráti, pričom si sám stanovil úroky. Navrhovateľka

nemala pochybnosti o tom, že jej odporca vráti požičané peniaze, a preto o pôžičke nechcela spisovať žiadnu listinu. Sám odporca spísal z vlastnej vôle list zo dňa 23.1.2006 a doručil ho navrhovateľke do Ameriky. Odporca sľuboval navrhovateľke, že jej dlh splatí postupne po tom ako sa vráti z Anglicka na Slovensko. Navrhovateľka povolila odporcovi splácanie jeho dlhu v pravidelných mesačných splátkach v sume 50 eur. Napriek tomu, že odporca neuhradil navrhovateľke ani jednu splátku, po návrate z Anglicka jej oznámil, že si mieni kúpiť byt, ktorý by financoval z hypotekárneho úveru, z ktorého časť vyčlení na úhradu svojho dlhu voči navrhovateľke. Odporca svoj dlh opakovane neuhradil, a to napriek ústnemu prísľubu. Navrhovateľka požiadala rodičov odporcu o splatenie odporcovho dlhu, čo títo odmietli. Navrhovateľka ďalej uviedla, že 3.000,- USD poslala odporcovi na základe jeho žiadosti uvedenej v liste zo dňa 23.1.2006, t.j. po doručení tohto listu.

Odporca opakovane uviedol, že s podaným návrhom na začatie konanie nesúhlasí. Odporca spochybnil navrhovateľkine tvrdenie týkajúce sa jej neschopnosti predložiť písomný dôkaz o jednorázovom zaslaní peňazí v sume 3.000 dolárov odporcovi. Podľa odporcových vedomostí služba Westend Union, prostredníctvom ktorej mala byť platba realizovaná, archivuje po dobu 10 rokov informácie ohľadom prevodu finančných prostriedkov. Odporca

uviedol, že je ochotný na žiadosť súdu predložiť výpisy z jeho bankového účtu a bankového účtu jeho sestry, a to i spätne. Dané dokumenty by preukazovali, že navrhovateľka neposielala finančnú čiastku 3.000,- USD ani jednému z nich. Odporca uznal, že v minulosti mu navrhovateľka poskytla opakovane pôžičku v sume po 700,- USD, a to v roku 2001 a 2002 cez službu Westend Union. Odporca priznal, že dňa 23.1.2006 síce vlastnoručne podpísal „priznanie dlhu“, avšak dlh 3.000,- USD, ktorý uznal v danom dokumente, predstavuje podľa jeho vyjadrenia uznanie dlhu po 700,- USD plus dohodnuté úroky z omeškania, t.j. 1.400,- USD + úroky, pričom tento svoj dlh doposiaľ neuhradil, nakoľko sa oženil a narodilo sa mu dieťa. Odporcu viedla k spísaniu „priznania dlhu“ najmä vidina, že by s navrhovateľkou v tom čase mohol obnoviť ich vzájomný vzťah a nadviažu kontakt. Odporca výslovne uviedol, že mu navrhovateľka poskytla pôžičku dvakrát po 700,- USD a viac peňazí mu nepožičala. Odporca uviedol, že asi 5 minút pred spísaním daného listu (zo dňa 23.1.2006) sa s navrhovateľkou telefonicky dohodol, že jej napíše list a tiež „dlžobný úpis- priznanie dlhu zo dňa 23.1.2006“, avšak naďalej tvrdí, že suma 3.000,- USD bola súčtom dvakrát 700,- USD a úrokov. „Priznanie dlhu“ spísal odporca na žiadosť navrhovateľky.

Navrhovateľka sa neskôr vyjadrila, že poskytla odporcovi pôžičku a to najskôr sumu 1.200,- USD na letenku v Amerike a keď mal odcestovať do Veľkej Británie mu poslala sumu 2.200,- USD, pričom suma 3.000,- USD mala predstavovať súčet sumy 1.200,- USD a 2.200,- USD. O prevodoch daných súm navrhovateľka nevie predložiť nijaký písomný dôkaz, ba nevedela ani uviesť či mu 2.200,- USD poskytla pred spísaním „Priznania dlhu“ zo dňa 23.1.2006 alebo až po spísaní „Priznania dlhu“ zo dňa 23.1.2006.

Právny zástupca navrhovateľky uviedol, že priznanie dlhu zo dňa 23.1.2006 slúži ako dôkaz o tom, že navrhovateľka skutočne požičala odporcovi sumu 3.000 dolárov. V tejto sume neboli zahrnuté úroky, tak ako tvrdil odporca, nakoľko priamo v podpísanom „priznaní dlhu“ vyhlásil, že k tejto sume uznáva osobitne úrok vo výške 1.500 amerických dolárov. Keďže sám priznal, že peniaze si požičal, išlo podľa názoru právneho zástupcu navrhovateľky o zmluvu o pôžičke podľa §-u 657 OZ, pričom termín vrátenia dlhu v zmysle judikatúry a komentára bol ponechaný na vôľu dlžníka. Dlžník tým, že v priznaní dlhu sa zaviazal dlh zaplatiť do konca roku 2006 sám určil termín jeho splatnosti. Navrhovateľka podala žalobu v novembri 2009, preto do konca roku 2009 splnila lehotu na uplatnenie nároku pred tým ako došlo k premlčaniu. Z uvedených dôvodov s poukazom na rozsudok NS SR 5Cdo 55/98, kde existencia dlžobného úpisu uľahčuje veriteľovi procesnú situáciu v tom, že dôkazné bremeno ohľadne dlhu v tej výške na akú vyznieva dlžobný úpis prechádza z veriteľa na dlžníka, právny zástupca navrhovateľky navrhol, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť 3.092 eur s 9,5 % úrokom z omeškania od 1.1.2007 do zaplatenia a trovy konania.

Právny zástupca odporcu uviedol, že s poukazom na výsluch navrhovateľky nebolo preukázané, že došlo k plneniu z jej strany v prospech odporcu z titulu pôžičky vo vymáhanom rozsahu. Navrhovateľka nevedela povedať kedy poskytla plnenie, v akej sume, akým spôsobom a ani komu. Dôkazné bremeno, že poskytla plnenie teda neunesla. Odporca sám doplnil, že mal záujem si od navrhovateľky požičať, na základe toho jej vopred zaslal listinu označenú ako priznanie dlhu, kde popri dlhu priznal aj svoju povinnosť, resp. záväzok za aký úrok vo výške 1.500,- USD. Podľa názoru právneho zástupcu odporcu takáto listina je od počiatku neplatná, nakoľko na základe nej dochádza k upísaniu sa dlhu, ktorý v čase

vystavenia predmetnej listiny ešte nejestvoval. Taktiež vymedzenie úrokov miery konkrétnou sumou 1.500,- USD je minimálne odporujúce dobrým mravom, nakoľko nedimenzuje za aké obdobie výpožičky by takýto úrok v takejto výške mal predstavovať, keď vychádzajúc z požadovanej istiny úrok predstavuje až výšku 50 % hodnoty istiny. Odporca potvrdil, že si od navrhovateľky dňa 7.12.2001 požičal sumu 700,- USD a dňa 16.4.2002 ďalších 700,- USD. Navrhovateľka vrátenie predmetného plnenia riadne a včas nepožadovala, odporca preto namieta premlčanie plnenia aj v tomto rozsahu. Odporca listinou označenou ako priznanie dlhu uznal dlh, ktorý mal vzniknúť v budúcnosti, avšak navrhovateľka žiadnym spôsobom nepreukázala, že naozaj plnila. Z toho dôvodu ani dôkazné bremeno odporcu, tak ako má vyplývať z platnej judikatúry prezentovanej navrhovateľkou, nie je v súlade s dobrými mravmi, nakoľko predmetnú listinu treba považovať za neplatnú od jej samého počiatku. Pokiaľ by navrhovateľka preukázala, že k plneniu došlo, vtedy by bolo možné takejto listine priznať jej relevanciu. Z uvedených dôvodov žiada právny zástupca odporcu podaný návrh zamietnuť v celom rozsahu a uložiť povinnosť navrhovateľke zaplatiť trovy súdneho konania.

Podľa § 96 ods. 1 O.s.p. navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie a to sčasti alebo celkom. Ak je návrh vzatý späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je návrh vzatý späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví.

Podľa § 96 ods. 3 O.s.p., nesúhlas odporcu so späťvzatím návrhu nie je účinný, ak dôjde k späťvzatiu návrhu skôr, než sa začalo pojednávanie.

Navrhovateľka podaný návrh v časti o zaplatenie 2830,66 eur zobrala späť pred prvým pojednávaním, preto súd ďalšie konanie v tejto časti zastavil.

Predmetom konania tak ostala suma 3092 eur s príslušenstvom, ktorá predstavuje podľa tvrdenia navrhovateľky z jej strany poskytnutú pôžičku odporcovi vo výške 3000,- USD, ktorú čo do dôvodu a výšky potvrdil odporca dňa 23.1.2006 a ktorú mal vrátiť najneskôr do konca roka 2006.

Podľa § 657 Obč. zák. zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Podľa § 558 Obč. zák. ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka voči veriteľovi, pričom dlžník adresuje veriteľovi svoj prejav vôle, že uznáva svoj záväzok z konkrétneho dôvodu a v konkrétnej výške a obsahuje potvrdenie dlžníka, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu a čo do výšky. Uznanie dlhu musí mať písomnú formu, ktorú predpisuje Občiansky zákonník. Z právneho úkonu dlžníka musí byť zrejmý dôvod (napr. uzatvorená zmluva o pôžičke, kúpna zmluva, vzniknutá škoda a pod.) a presne určená výška pohľadávky, t.j. presne určená výška

dlhu. Uznanie dlhu možno urobiť až po tom, čo dlh vznikol, čiže predmetom uznania dlhu môže byť len dlh, ktorý vznikol z platného záväzkového vzťahu. K uznaniu dlhu dochádza spravidla až v dobe, keď nastala jeho splatnosť.

Uznanie dlhu zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku, že dlh v čase jeho uznania dlžníkom trval. Z uvedeného vyplýva, že uznanie dlhu dlžníkom uľahčuje procesnú situáciu veriteľa, nakoľko veriteľ už nemusí preukazovať existenciu dlhu, ale naopak dôkazné bremeno sa presúva na dlžníka. Tzn. ak by dlžník namietal existenciu dlhu, tak sám dlžník by musel preukázať, že dlh nevznikol. Ak by dlžník túto skutočnosť nepreukázal, platí, že dlh existuje čo do dôvodu a do výšky uvedenej v uznaní dlhu a dlžník je povinný tento dlh voči veriteľovi uhradiť. Uznaním dlhu dochádza k zastaveniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatia plynutia novej desaťročnej premlčacej doby, ale pôvodný záväzok nezaniká.

Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 79/2005 hovorí, že uznanie dlhu je jedným zo spôsobov zabezpečenia záväzku, ktorý zabezpečovaciu funkciu plní tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v dobe, ktorý možno urobiť až po tom, čo dlh vznikol. Uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi. Okrem všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony (§ 34 a nasl. OZ) je k jeho platnosti treba písomná forma, vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh a uvedenie dôvodu dlhu a jeho výška.

Súd hodnotil všetky dôkazy jednotlivo a tiež v ich vzájomnej súvislosti, prihliadajúc na všetko čo vyšlo za konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci konania a zistil nasledujúce skutočnosti:

Súd poukazuje najmä na rozpory vo výpovedi navrhovateľky, ktorá na pojednávaní konanom na Okresnom súde Levice dňa 12.10.2012 najskôr uviedla, že pôžičku v sume 3.000,- USD poskytla odporcovi v mesiaci február 2006 a následne po vykonanom výsluchu odporcu, pri konfrontácii s jeho výpoveďou, navrhovateľka uviedla, že si nespomína kedy konkrétne poskytla odporcovi pôžičku. V rámci konfrontácie navrhovateľky vyplynulo, že mala vlastne v skutočnosti poskytnúť odporcovi sumu 3.400,- USD, pričom k ich výplate došlo v dvoch sumách, a to najskôr 1.200,- USD v presne neurčenom čase za neurčitých podmienok a následne v sume 2.200,- USD, dátum poskytnutia ktorých rovnako nevedela súdu uviesť. V prvotnej výpovedi navrhovateľka uviedla, že odporcovi poskytla pôžičku v sume 3.000,- USD, ktorú odoslala na bankový účet sestry odporcu (o čom nemá písomný dôkaz), následne uviedla, že si danú sumu mohol odporca vybrať v Tatra banke, pričom je evidentné, že z cudzieho bankového účtu (účtu jeho sestry) by si peniaze vybrať nemohol sám a následne sa vyjadrila, že vlastne tá pôžička bola najskôr poskytnutá vo forme ceny letenky za 1.200,- USD a následne mu poslala sumu 2.200,- USD na základe jeho žiadosti v súkromnom liste zo dňa 23.1.2006, avšak už neuviedla akým spôsobom a kedy a za akých podmienok.

Súd má za to, že dokumentom nazvaným ako „Priznanie dlhu“ zo dňa 23.1.2006 v skutočnosti odporca mienil uznať svoj dlh voči navrhovateľke v sume 3.000,- USD, ktoré mu mala navrhovateľka poskytnúť až v budúcnosti. Teda odporca nemohol uznať dlh, nakoľko tento dlh v čase spísania uznanie dlhu zo dňa 23.1.2006 ešte ani neexistoval.

Navrhovateľka v konaní nepreukázala, že uzavrela s odporcom zmluvu o pôžičke a že v zmysle nej bolo aj odporcovi plnené. V tomto smere navrhovateľka neuniesla dôkazné

bremeno, nakoľko súdu nepreukázala ani jeden relevantný dôkaz o tom, že skutočne odporcovi finančné prostriedky vo výške 3000 USD poskytla a to či už osobne alebo formou bezhotovostného platobného styku.

Na základe uvedených skutočností, súd podaný návrh ako nedôvodný zamietol.

Odporca mal v konaní úspech, vzniklo mu právo na náhradu trov konania v zmysle § 142 ods. 1 OSP, a preto súd zaviazal navrhovateľku k náhrade trov v sume 900,48 eur, ktoré trovy predstavujú trovy právneho zastúpenia nasledovne: 4.1.2010 prevzatie a príprava zastupovania 200,85 eur + 7,21 eur RP, 5.1.2010 odpor proti platobnému rozkazu 200,85 eur + 7,21 eur RP, 16.6.2010 účasť na odročenom pojednávaní 30,29 eur + 7,21 eur RP, 27.8.2010 účasť na odročenom pojednávaní 30,29 eur + 7,21 eur RP, 23.3.2011 účasť na odročenom pojednávaní 30,29 eur + 7,41 eur RP, 7.9.2011 účasť na odročenom pojednávaní 30,29 eur + 7,41 eur RP, 12.10.2012 účasť na pojednávaní 121,16 eur + 7,63 eur RP, 6.2.2013 účasť na odročenom pojednávaní 30,29 eur + 7,81 eur RP, 8.3.2013 účasť na pojednávaní 121,16 eur + 7,81 eur RP a 28.3.2013 účasť na vyhlásení rozsudku 30,29 eur + 7,81 eur RP.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia v 3-och písomných vyhotoveniach prostredníctvom podpísaného súdu na Krajský súd v Nitre.

Podľa § 205 ods. 1 OSP, v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP) uviesť; proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa ods.2 citovaného ustanovenia ods. 2 odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ods. 3 citovaného ustanovenia rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

7C/5/2010

8

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia . (§ 251 ods. 1 OSP)

V Leviciach, dňa 28. marca 2013